

REVĂRSATUL ZORILOR

15 IANUARIE 1931
NUMĂRUL 2

REVARSATUL ZORILOR

Viena

15 Ianuarie 1931

No. 2

Cântați lui Iehova

„Cântați lui Iehova, cântare nouă, lauda lui voi cei dela marginea pământului.” — Isaia 42^a 10.

IEHOVA și-a îmbrăcat puterea cea mare, și a început la exercitarea ei prin marele său reprezentant, Isus Christos. Pe sine și scopurile sale le arată mai întâi aceloră, cari sunt în legământ cu dânsul. Prin puterea lui îi scutește pe aceștia și cu puterea lui mai presus de orice îi apără față de dușman. Unșii acuma spun cu cuvintele profetului: „Te iubesc Iehova, tăria mea! Iehova este stânca mea, cetatea mea și mântuitorul meu. Dumnezeu meu, stânca mea, la care voi căuta adăpost, scutul meu și cornul mântuirii mele, turnul meu înalt. Pe cel vrednic de laudă, pe Iehova l'am chemat, și de neamicii mei m'am mântuit.” — Psalm 18 : 2—4.

* Iehova este înalt. El este cel prea înalt, și vointa sa pe care o arată în cuvântul său este hotărâtă. El este „Domnul veacurilor și dătătorul tuturor darurilor bune și desăvârșite. Cei ce au fost luminați și au gustat din darurile cerești, cari s'au împărtășit de ungerca spiritului sfânt, cari au gustat cuvintele bune ale lui Dumnezeu și puterea împărăției sale, aceia au tot motivul să laude numele Celui prea înalt. Acuma privilegiul cel mai mare al mărturiei, care a fost la început încredințat lui Isus, a fost dat rămășiței. Fiindcă unșii recunosc situația lor privilegiată pentru ducerea la îndeplinire a scopurilor lui Dumnezeu, buzele lor le deschid, să cânte un cântec de bucurie.

* Acum, când biserica lui Dumnezeu pășește pragul anului nou, este potrivit și ocazional, ca să alegă de text anual un astfel de text, care exprimă porunca lui Iehova: versul ales de textul anual, este următorul: „Cântați Domnului (Iehova) cântare nouă!” Cei unși vor întipări în inimile lor această cântare, ca să-și amintescă de ea în toate zilele anului.

* Capitolul 42 din Isaia se începe cu apelul lui Iehova către toți cei unși, ca să privească la servul său. Cuvintele profetului, referitoare la stabilirea identității, desigur adevărate, că „servul” nu este o singură persoană, ci este Christosul, clasa iubită a lui Iehova. Domnul Dumnezeu a împărtășit pe Christosul său de o cinste cu mult mai mare, decât pe oricare altă creatură. Din legătura textului nostre reesă, că Iehova a dăruit servului său titlul cel mai înalt, care numai s'a putut da

Cuvintele sale arată, că nici unui om nu se putea da astfel de titlu, ce ar fi și meritat pe drept. (Iov 32 : 21, 22) Dumnezeu urește pe aceia, cari caută să lingusească pe oameni dându-le astfel de titluri. Iehova așa vorbește despre servul său: „Iată servul meu pe care îl sprijinesc, alesul meu întru care binevoiesc sufletul meu; pus-am spiritul meu peste dânsul, El va răspândi dreptul între națiuni.” Fiecare creatură trebuie să știe, că reprezentantul Celui prea înalt este Isus Christos, și El a fost așezat pe tronul demnității; că a luat puterea sa în mână și a început domnia sa; și că nu există o astfel de organizație dușmană, care l'ar putea împiedeca pe El, până la ajungerea biruinței celei din urmă. Isus pentru aceia este fala Părintelui, deoarece totdeauna a fost în armonie cu Părintele său și cu bucurie a executat totdeauna voința sa.

* Servii, cari reprezintă pe Satan, „dureșc pe străzi”; cu glas de trâmbiță trâmbițează afară susținerea lor nelegiuită, că ei sunt vestitorii luminei, numai pentru aceia, ca să poată înșela poporul și să-i întoarcă dela singurul Dumnezeu adevărat. (Naum 2 : 4; 3 : 1, 2) Însă „servul” Celui prea înalt urmează un drum chiar opus acestora. Isus Christos în timpul petrecerii sale pe pământ avea o inimă blândă și umilită, cu evlavie, cucernicie și cu modestie a vorbit cuvintele Părintelui pe cari i le-a încredințat lui. Iar când a sosit timpul pentru prezența lui a doua, vine încet și neobservat „ca furul noaptea”, ca să pregătească calea înaintea lui Iehova și lucrurile lui numai puțini pot să le observe. (II Petru 3 : 10; I Tesalon. 5 : 2) Christos nu se arată în public, ca să fie observat de toți, El numai numele Părintelui său a căutat să-l onoreze. După ce a isprăvit lucrul netezirii (pregătirii) drumului înaintea lui Iehova, deodată a venit la timpul său și a început la judecata casei lui Dumnezeu, și anume așa, că aceasta numai aceia pot s'o vadă, cari iubesc prezența lui. Pentru aceasta stă scris: „Nu va striga, nici nu va ridica vocea sa, nici nu va face să se audă pe uliță.” (Isaia 42 : 2) Aceasta nu înseamnă, că copilul credincios al Domnului să nu vorbească despre adevăr pe uliți și piețe unde numai i se dă ocazie ci mai mult, aceasta înseamnă, că lucrul lui Christos trebuie făcut cu stăruință și modest, și totdeauna tin-

ta aceia trebuie servită ca să arate pe Iehova și nu pe alte creaturi.

* Așa spune Iehova mai departe: „Trestia zdrobită nu o va sfărâma, nici nu va stinge mucul ce se trece, va răspândi dreptul după adevăr.” (versul 3) Așa o traduce aceasta și Young și este mai corectă decât traducerea ordinară engleză.

7 Pe Christos când era pe pământ, „oamenii l'au urit, și l'au părăsit,” nu l'au luat în seamă, l'au apăsât și înjosit. (Isaia 53 : 3—5) Lumea l'a privit de o trestie zdrobită; și chiar nici preoții nu onorează cum se cade pe Iehova și pe Christos, pentru stabilirea împărăției sale drepte pe pământ. Evreii în opaițele lor de luminat au folosit tort în loc de fitil, în care uleiul a ars și luminat foarte slab. Cu toatecă Isus este lumina-lumii, totuși foarte puțin s'au interesat de această lumină. În așa zisa creștinătate, Isus a luminat foarte slab, numai ca un opaiț, sau o lampă de petrol. Lumea preamărește vitejia reprezentanților lui Satan. Iar pe Isus Christos îl privesc numai ca pe un exemplu, cum trebuie să se supună omul loviturilor și defăimărilor altora. Mulți pentru aceasta s'au rușinat să primească pe Iehova și pe Christos ca rege și să vestească adevărul cu curaj; și mulți dintre aceia, cari odinioară au pășit pe calea cea îngustă, și-au pierdut curajul și s'au întors înapoi. Din aceasta mulți au socotit, că lucrul hotărât al lui Christos a dat greș, și nu a putut duce la îndeplinire hotărârea vestită înainte.

* În realitate însă Iehova a stabilit un timp, și într'adevăr acum a sosit timpul său pentru acțiune. Lucrarea cea mai minunată, care este de făcut între națiunile de pe pământ, El trebuie s'o facă, care în aparență era o trestie zdrobită și un muc ce se trece. Iehova spune: „Nu va obosi nici nu va slăbi, până ce va întemeia dreptul pe pământ, până și țările depărtate vor aștepta învățătura lui.” (versul 4) A sosit timpul, ca trestia zdrobită și mucul ce se trece să lumineze pe întreaga lume, și să împărtășească în dreptate și adevăr pe toți. Aceste cuvinte a lui Iehova despre „servul său” aduc mare încurajare și multă mângăere unșilor lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte Iehova așa vorbește: „Iată servul meu este umilit și modest, și cu toatecă voi îl priviți de trestie zdrobită și muc ce se stinge, adică de netrebnic; dar Eu dau acum în știre tuturor creaturilor, că pe El îl voi folosi, ca să întroneze dreptatea și adevărul pe pământ și să-mi curățească numele.”

* Vom vedea, că concluzia de sus este întărită de lucrul următor: Cu o ocazie dată Isus a învins pe un bolnav; dar fapta lui bună a scandalizat pe preoții din timpul său, cari apoi s'au hotărât să-l omoare. Isus s'a refugiat, și mulțimei, care l'a urmat nu a dat în știre unde a fugit. El atunci a citat profeția lui Isaia și a zis: „Trestia zdrobită nu va frânge și fitilul ce fumegă nu va stinge până ce va fi pornit judecata spre biruință. Și în numele lui vor nădăjdui neamurile (păgânii)” (Matei 12 : 20. 21) Cu această citatie de sus co-

respunde și traducerea americană prelucrată și Rotherham. Din aceste traduceri reesă, că trestia zdrobită, pe care El nu o va frânge, este acuzativ și nu nomiativ; asemenea și fitilul fumegător stă în nominativ. Se poate vedea deci, că acest text se poate aplica corpului întreg și la fiecare membru al corpului. Preoții moderni privesc pe servii credincioși ai Domnului, de neînsemnați, slabi, netrebnici, deci de „trestie zdrobită” și „mucuri ce se sting”. Domnul însă dă în știre acuma, că El nu va mai mări pământului, ci pe clasa servului credincios a ales-o pentru sine, și pe aceasta va folosi-o în lume pentru întronarea dreptății și a adevărului pe pământ. Acest text se referă la slugă, adică clasei servului bun și la toți membrii lui.

Sfârșitul tuturor discuțiilor

¹⁰ Satan, care în atâtea rânduri a pus pe preoții sistemelor creștinești de reprezentanții săi, timp îndelungat a produs în omenire încurcătură, dușmănie și orbire. Ei au pus la o parte jertfa Domnului Isus Christos, și au batjocorit intenția lui Dumnezeu pe care a dat-o în știre omenirei pentru mântuirea oamenilor, și preotimea fățărucă, și ipocrită, care într'adevăr reprezintă pe Satan, a aruncat înapoi pe Iehova și pe Isus Christos și i-a încărcat cu defaimă, dar acum a sosit timpul pentru a pune sfârșit acestei discuții. Numele și cuvântul lui Iehova acum trebuie să se mărească; pentru aceia spune Iehova în puterea autorității sale depline: „Așa zice Iehova Dumnezeu, cel ce a creat cerurile și le-a întins, cel ce a lătit pământul cu fapturile lui, cel ce dă suflare poporului de pe dansul și spirit la ceice umblă pe el.” (versul 5) Cuvintele lui Iehova adresate tuturor creaturilor, despre servul său, lucrul și datorința lui, au toată autoritatea și pun capăt oricărei discuții. Aceste cuvinte nu se vor întoarce la Iehova fără rezultat. Scopul său va fi acum împlinit. Toate creaturile trebuie să asculte de cuvântul său, pentru că Iehova este mai mărit decât oricine altul. Las să primească încurajare toții unșii, și când vor înțelege cuvintele sale, toți se vor bucura.

Cuvinte adresate servului său

¹¹ După vorbirea sa rostită în puterea autorității sale către creaturile sale, Iehova vorbește acum către „servul său”. Este clar, că versurile 6—10 ale acestui capitol, sunt niște cuvinte de încredere, spre învățatură, încurajare și mângăere adresate „servului”. Aceste cuvinte sunt cuvintele unui Părinte mare și bun spre mângăierea și încurajarea copiilor săi. Ținem de potrivit, ca să examinăm câteva texte despre „serv”, și dacă sunt și alții cari se țin de Christos, aceste texte și pe seama lor vor servi în timpul de față spre încurajare și mângăere.

¹² O parte anumită a cuvântului lui Dumnezeu au cunoscut-o mai mulți dintre aceia, care au fost născuți de copii lui, și au fost chemat cu chemare ce rească: Isus însuși a zis, că numai puțini din a-

ceștia vor fi aleși pentru împărăție. (Matei 20 : 16) Venirea Domnului la templul său este de mare importanță pentru cei chemați. Christos fiind marele judecător, atunci a început din tronul său să aleagă pe cei aleși, și pe cei aprobați să-i strângă în biserică sa, sub mantia dreptății, în locul de scăpare (adăpost), ca membre ale Sionului. (Maleahi 3:1—3; 11 Psalm 4—7; Isaia 6:1—3; 61:10; Psalm 91 : 1—3; 102 : 16; 110 : 3) Despre dânsii spune Domnul, că-i împărtășește de aprobarea sa, și îi va chema să intre în bucuria sa. (Matei 25 : 21) Capul bisericii este Christos și pe cei aprobați îi strânge în templul său și fiind membrele Sionului îi zideste în corpul său; pentru aceasta sunt ei într'ânsul și formează o parte a corpului său. Deoarece sunt în Christos ca membrele corpului său, sunt și membrele servului lui Iehova. Pe unii ca aceștia Iehova îi alege prin Christos și îi face membre a „servului”, pentru aceasta stă scris: „Voi sunteți martorii mei, zice Iehova, și servul meu pe care l'am ales.” (Isaia 43 : 10) Această rămășiță este alcătuită de cei aprobați și aleși; rămășița aceasta are de făcut o lucrare minunată în numele lui Iehova.

¹⁸ Însărcinarea mare de al reprezenta Dumnezeu a încredințat-o servului său Isus Christos, în care însărcinare se cuprinde și mărturia pentru numele lui Iehova. O parte a acestei însărcinări de mărturie Isus Christos la timpul său a predat-o membrilor credincioase ale corpului său. Pentru aceasta citim despre rămășiță, că „la ea este mărturia lui Isus Christos”, și ea are privilegiul și datorința ca cu supunere față de poruncile lui Dumnezeu să îndeplinească lucrul mărturiei. Deoarece Christos este servul Celui prea înalt, și deoarece Dumnezeu a uns pe alții de membre ale corpului său, pentru aceasta le este încredințat lor acest lucru; deci ei sunt încredințați cu lucrul mărturiei. (Apocalips 12 : 17) Domnul Isus Christos a pus pe rămășiță, membrele căreia cu ocazia venirii sale la templu au fost aprobate, ca îngrijitoare asupra casei sale întregi de pe pământ, adică i-a pus pe pământ de îngrijitorii tuturor intereselor împărăției, ceiace stă mai cu seama din punerea mărturiei care a fost încredințată lor. (Matei 24 : 45—47) Rămășița credincioasă, numai pentru aceia constituie o parte a „servului ales”, deoarece cei ce fac parte din rămășiță, sunt în Christos ca membrele credincioase ale corpului său. Astfel când Isus vorbește despre un „servitor bun și credincios”, prin aceasta nu vorbește despre o persoană, ci se cugetă la unitatea tuturor membrele drepte și credincioase ale corpului său.

¹⁹ Iehova acumă chiamă pe fiul său iubit Isus Christos, pe capul servului său ales și prin el pe membrele corpului cari se află în biserică, cari sunt ascultători și i-au seamă la vestire. Iehova cel atotputernic vorbește milos și asigură pe aceia, cari fac parte din „clasa servului său” că puterea și neamăsurată va folosi-o acumă în interesul său.

rării „servului” și ducerii la îndeplinire a notariilor sale. Nici un membru al clasei servului — care aude acumă cuvântul lui Iehova — nu poate să rămână mult timp descurajat, pentru că Dumnezeu așa vorbește către servitor: „Eu Iehova chematu-te-am spre mântuire și voi sprijini mâna ta.” Cine are dovada spiritului sfânt, că este în Christos și în templu, să primească cu încredere aceasta promisiune și s'o aplice asupra sa; dacă face aceasta, nu poate să se descurajează, ci trebuie să tresalte de bucurie. Este deschisă ocazia pentru începerea cântării celei noi.

Pentruce sunt chemați

²⁰ Această profetie nu se putea înțelege atât timp, până când nu a fost stabilită identitatea „servului” și recunoscută situația lui. Iehova vorbește mai departe către servul său și spune înainte, că în ce scop a chemat și încredințat pe servul său. „Eu te-am ales în adevăr.” Aceasta arată aceia, că Iehova numai pe aceia îi chiamă, cari au devenit fii săi; iar pe acești credincioși îi face o parte a organizației sale și de membri ai „clasei servului”. Apostolul a recunoscut pentruce chiamă Dumnezeu pe aceștia și a zis: „Simon desluși cum mai întâi Dumnezeu căută ca să-și i-a din neamuri un popor pentru numele său.” (Fapte 15 : 14) Mai târziu Petru prin inspirație dumnezeiască a zis bisericii lui Dumnezeu: „Voi sunteți un neam ales . . . ca să vestiți afară virtutile acelu, care v'a chemat.” (I Petru 2 : 9) Profetul spune lămurit la ce a chemat Dumnezeu pe „serv”, și cum va vesti acesta lauda lui Dumnezeu; așa vorbește: „Eu Iehova chematu-te-am spre mântuire, și voi sprijini mâna ta, te voi păstra și te voi face legământ poporului, lumina natiunilor; ca să deschizi ochii celor orbi, ca să scoți din închisoare pe cei legați, pe cei ce șed în întunerecul din închisoare.” — Isaia 42 : 6—7.

²¹ Aceste texte răpun orice obiecțiune și arată, că Dumnezeu nu numai pentru aceia a chemat și a pus pe oameni de membri ai „servului său”, ca să-i ducă în cer, ci ei trebuie să-și împlinescă datorințele, pe cari Iehova le-a pus pe umerii lor, prin aceia că vestesc și fac cunoscut pe pământ printre oameni numele lui Dumnezeu. În vechime, când Dumnezeu a făcut legământ cu Avraam, i-a promis fără nici o condiție că va binecuvânta toate națiunile de pe pământ. În aceasta profetie de aici așa vorbește Iehova către servul său: Eu te voi face legământul poporului, ca să deschizi ochii orbilor, să-i luminezi și să le areți calea potrivită. Ce trebuie să vadă ochii orbi deschiși? Ei trebuie să recunoască acele adevăruri, că Iehova este singurul Dumnezeu, adevărat, și Christos este Mântuitorul omenirii, este servul puternic și drept al lui Iehova, care sub conducerea lui Iehova va întrona dreptul și adevărul pe pământ. Aceasta trebuie să se realizeze, chiar împotriva tuturor împotrivirilor din partea reprezentanților falși ai lui Dumnezeu, cari prin ochelarii fătăriei așa li se pa-

re că văd, că hotărârile lui Iehova nu se pot realiza, și cu toate că numele lui Iehova l'au nesocotit, totuși cu toată împotrivirea, trebuie să se realizeze.

¹⁷ Instituțiile religioase organizate și administrate sub numele lui Christos, cari sunt în întunec în ce privește intențiile lui Dumnezeu, țin în prinsoare o mare ceată. Ochiul acestor prinsonieri orbi trebuie deschiși, ca să primească ocazie, să jasă din închisoare și să steie de partea lui Dumnezeu. Privilegiul executării acestei lucrări este dată „servului”; este datorința și privilegiul rămășiței, ca să ducă vestea acestor prinsonieri orbi. Aceasta este datorința din timpul prezent, și lucrul mărturiei trebuie să fie făcut încă înainte ca cei credincioși să fie schimbați la asemănarea lui Christos. O mai mare bucurie nu ar putea-o face nici o lucrare pe care creatura o face; aceasta lucrare deci pentru aceia ne însuflețește la preamărirea marelui dătător al tuturor darurilor bune.

Cinste neprețuit de mare

¹⁸ Există un Dumnezeu atotputernic; acest mare adevăr trebuie să-l cunoască toate creaturile. Dumnezeu spune prin profetul său: „Eu sunt Iehova, acesta este numele meu; și nu voi da mărirea mea altuia; nici lauda mea chipurilor cioplite.” (Isaia 42 : 8) Acest text de obicei l'au explicat așa, că sunt mai mulți Dumnezeii sau puternici, și unii dintre aceștia au căutat să se preamărească pe sine; Iehova însă a declarat, că aceasta cinstea nu o merită altcineva afară de dânsul. În să legătura textului nu sprijinește presupunerea amintită. Natural, că nimeni altul nu se poate împărtăși de cinstea care i se cuvine lui Dumnezeu, deoarece nu este nimeni asemenea lui. El este creatorul tuturor lucrurilor din cer și de pe pământ, ceiace și exprimă lămurit în această profetie. Dar ca să putem, înțelege potrivit textul acesta, trebuie să privim la armonia dinăuntrul acestui text.

¹⁹ Armonia lăuntrică și textele din chestie arată lămurit, că Iehova are un „serv ales”, în care și găsește plăcerea; și că acel „serv” cu toate că Satan și reprezentanții lui îl defaimă și îl arată fals, totuși este cel mai mare reprezentant oficial al lui Iehova, și că acuma a sosit timpul lui Iehova, ca să-și realizeze scopurile sale prin reprezentantul, servul său. Dintre creaturile lui Dumnezeu Isus Christos este cel mai distins, și nu este creatură, care poate să fie mai mare decât El. Iehova prin dânsul a deschis calea vieții și a adevărului, și afară de aceasta nu este altă cale prin care oamenii ar putea ajunge în posesiunea vieții. — Ioan 14 : 6; Fapte 4 : 12.

²⁰ Dumnezeu a înviat din morți pe Isus Christos, l'a așezat mai presus de oricine altul, l'a îmbrăcat cu mărirea și cinste mai mare decât pe alții. Afară de Christos nimeni nu se poate împărtăși de natura dumnezeiască. Dumnezeu i-a dăruit un nume deosebit de oricine și mai presus de orice alt nume. Pentru aceasta dorește Iehova, ca să-l cunoa-

ască toate creaturile inteligente, că El este cel prea înalt, care vorbește în puterea autorității sale depline; El dă în știre tuturor, că numele său este Iehova; și prin aceasta exprimă, că intenția sa trebuie executată. Dorește ca toți să ieie la cunoștință, că El pe Christos l'a ales, de care cinste nu se poate împărtăși altcineva. Pentru aceasta spune versul 8, că Iehova pe, Christos l'a ales și l'a făcut de servitorul său care stă mai aproape de dânsul, și l'a înzestrat cu astfel de glorie și mărirea, de care nu va împărtăși pe altcineva.

²¹ Din celelalte cuvinte ale acestui text reesă, că explicarea corectă al acestui citat este următoarea; citim: „Nici lauda mea chipurilor cioplite.” Prin aceasta Dumnezeu vrea să arate, că nici un idol nu se poate împărtăși de cinstea și onoarea amintită mai înainte. Oamenii au pus pe sistemele lor religioase și pe conducătorii acelora deopotrivă cu Dumnezeu, și au susținut, că ei se închină lui Dumnezeu prin aceste sisteme religioase și conducătorii lor. Înaintea Domnului așa ceva este uriciune. Aceștia sunt aceia, cari se țin de clasa acelora, cari „se joară pe păcatul Samariei” și devin scoși din favoarea lui Dumnezeu. (Amos 8 : 14) Numai Iehova poate să onoreze pe creaturi. El a declarat cu hotărâre, că Christos este „servul său”, și că „servul credincios și înțelept” nu este un singur om; El spune, că onoarea servului nu o dă altuia. Dacă alții sunt atât de nebuni și fără minte, că dăruesc oamenilor pompă, cinste și titluri măgulitoare, și pe un om îl numesc cu titlul de „serv credincios și înțelept” și stăruiesc pe lângă aceia ca printr'un om să cinstească pe Dumnezeu, din Scriptură reesă, că Dumnezeu pe unii ca aceștia nu-i va împărtăși de favoarea sa, ci va retrage favoarea sa dela dânsii și străl ei vor fi lipsiți de favoarea lui Dumnezeu. — Iov 32 : 21, 22.

Descoperirea scopurilor sale

²² Scopurile lui Iehova ajung să se coacă, și la timpul stabilit de Dumnezeu se implinesc. Dar nu este o creatură, ce le-ar putea înțelege înainte de împlinirea lor. Unele scopuri ale lui Iehova s'au copt înainte de 1918 și s'au arătat la timpul precis. Unii dintre aceia, cari au încheiat legământ cu Domnul s'au mângăiat cu cugetul, că „servul credincios și înțelept” al lui Iehova este un singur om, și în urma acestui fapt au început să urmeze o cale greșită. Prin urmare ajung în greșala, să creadă, că dela 1916 Dumnezeu nu a descoperit nici un fel de adevăr pentru poporul său. Ei n'au înțeles adevărurile descoperite în anii din urmă unșilor lui Dumnezeu, și nici adevărul prezent. Alții însă, cari asemenea au încheiat legământ cu Dumnezeu și s'au nizuit cu grijă și cu sârguință să facă voia sa și i-au dat cinstea și lauda ce i se cuvine, au primit o înțelegere clară a scopurilor lui Iehova. Ei s'au împărtășit de privilegiul, ca să poată înțelege lucrurile, cari s'au împlinit deja.

²³ În legătură cu aceasta acuma dorim să examinăm următoarele cuvinte ale lui Iehova adresa-

te „servului său” prin profetul său: „Iaca s'au împlinit cele dintâi și altele nouă vă dau în știre, înainte de ce ele să se arate vi le dau în știre. — Isaia 42 : 9.

24 Scopurile mai vechi ale lui Dumnezeu le-am înțeles în urma venirii Domnului la templul său și după ce au apărut fulgerele lui Iehova pentru luminarea cuvântului său. Aceasta este clasa aceea, care va vedea și lucrurile cele nouă pe cari Iehova le-a dat în știre. În decursul împlinirilor în lumina profetiilor și la lumina ce vine dela Iehova mereu, rămășița va vedea alte lucruri noi, ce se vor împlini în viitorul apropiat; despre aceasta spune Domnul: „Înainte de ce ele se arată, vi le dau în știre.” Iehova, prin faptul, că descopere înaintea lor lucrurile sale scumpe păzite cu atâta grijă, arată încredere față de rămășiță. Ei înțeleg acum cu mult mai bine decât altădată, că ce va aduce războiul cel mare a Dumnezeului atotputernic; și că Iehova cum va curăți (justifica) numele său. Ei recunosc, că în timpurile dinainte Iehova pentru aceia a permis răul, ca să poată curăți pe deplin numele și cuvântul său. Aceia, cari nu se țin de clasa servului, nu văd adevărul prezent și nici nu-l prețuiesc, și nu văd și nici nu prețuiesc nici alte lucruri ale scopului dumnezeesc ce au să se împlinească în viitor.

25 Faptele corespund așa cum sunt, cu profetiile. De atunci când Domnul a venit la templul său și a strâns la un loc pe membrele Sionului, și i-a făcut membre al „servului” lui Iehova, scopurile sale și le descopere mereu și clar înaintea rămășiței. Ei sunt asigurați de protecția ocrotitoare a lui Dumnezeu. Ei nu încearcă să cunoască voia lui Dumnezeu, deoarece o cunosc deja, și ei cu bucurie execută poruncile sale și bucuria lor crește din ce în ce. Ei sunt însuflețiți de spiritul Domnului, și cu sârguință se foloseșc de ocaziile ce se îmbie pentru slujirea lui Iehova și vestirea numelui său. —

Cântarea cea nouă

26 Iehova așa vorbește prin profetul său către rămășița „servului”: ce se află încă pe pământ: „Cântați Domnului cântare nouă.” Pentru ce cântare nouă? Deaceia, pentru că Iehova acum a descoperit scopurile sale servului său cu mult mai clar ca până acum. La nașterea lui Isus îngerii trimiși de Iehova așa au cântat: „Mărire întru cele de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace între oameni bună învoire.” (Luca 2 : 14) Dumnezeu a descoperit îngerilor, că are de scop ca la un timp anumit și în modul său bine plăcut să întroneze pace pe pământ și să pună bazele bunei învoiri între oameni, îngerii însă nu au înțeles, când și cum se va întâmpla aceasta. Îngerii au dorit să știe și mai mult, dar încă n'a fost sosit timpul lui Dumnezeu pentru descoperirea lor. (I Petru 1 : 12) Acest privilegiu Dumnezeu l'a ținut pe seama servului său. El a dat toată puterea din cer și de pe pământ lui Isus Christos. Dar termenul stabilit de

Dumnezeu — când să fie trimis afară pentru executarea scopurilor lui Dumnezeu — chiar și fiul său iubit a trebuit să-l aștepte. Acuma a sosit timpul pentru aceasta. Dumnezeu a așezat pe Isus pe tronul său, și Isus a început la domnie; a scos pe dușman afară din cer, a venit la templul său, a strâns la un loc pe membrele corpului său, și i-a făcut o parte a organizației sale.

27 Când a sosit pe seama lui Isus Christos timpul, ca să arunce pe dușman jos din cer și timpul să înceapă activitatea pentru curățirea numelui Părintelui său. El cu mare bucurie a început la lucru și probabil că aceasta a numit-o de „bucuria Domnului”. Când a venit la templul său să facă răfuiala cu servii săi, a zis celor credincioși: „Între în bucuria Domnului tău.” Prin urmare cei mai puțin credincioși nu au fost invitați să între în bucuria Domnului, și nici n'au intrat în aceia. Aceasta explică acel fapt, că unii dintre aceia, cari au făcut legământ cu Domnul, pentru ce nu se bucură dela timpul acela încoace, ci se ocupă mai bine cu aceia, ca să „ocărescă (defaimă) pe fiul mamei (pe frații) lor.” — Psalm 50 : 20.

28 Membrele clasei templului, au văzut două minuni, dela deschiderea templului încoace, anume două organizații dușmane, cari stau față'n față, organizațiile lui Iehova și pe a lui Stan. Acești credincioși s'au împărtășit de favoarea, ca să cunoască și să înțeleagă însemnătatea „nașterii națiunii”, adică începutul împărăției. Marele Creator le-a descoperit lor însemnătatea diferitelor sale numiri precum și scopurile sale cu privire la viitor. Cei credincioși văd, că scopul principal al lui Dumnezeu nu stă în aceia, ca să ducă pe oameni în cer, ci mai întâi are de scop să-și curătească numele, ca astfel creaturile să poată recunoaște calea ce duce la viață; ei văd pe mai departe, că Iehova s'a îngrijit în scopul ducerii la îndeplinire al acestui scop al său, de răscumpărarea prin sângele lui Isus Christos, și învierea din morți a lui Christos, pe care l'a făcut de marele său reprezentant și serv, și că Christos este acela, pe care îl va folosi spre curățirea numelui său. Afară de aceasta unșii mai văd și aceia că pe membrele credincioase ale rămășiței, Dumnezeu le-a făcut de membrele „servului său” și lor le-a încredințat marele privilegiu și datorință a vestirii numelui său. Adevărurile, cari atât de lămurit descopăr voința lui Dumnezeu sunt comunicate membrilor rămășiței, și ei cântarea pe care o cântă cu atâta bucurie, au primit-o în urma descoperirii acestor adevăruri.

29 Nicidecum să nu ne mire faptul, că sunt unii, cari susțin, că sunt în adevăr, și în legământ cu Dumnezeu, dar nu înțeleg adevărul și nici nu au pășit în bucuria Domnului, ba chiar atacă cu dușmănie lucrul Domnului. Scriptura ne arată lămurit, că nimei altul afară de clasa servului nu va cânta și înțelege cântarea cea nouă. Când Domnul spune „Si în templul său totul zice: Mărire!”

aceasta dovedește, în sfârșit, că aceia, cari nu vestesc mărirea lui, aceia nu sunt în templu. Ca o dovadă pe mai departe stă scris: „Și iată Mielușelul stând pe muntele Sion și cu dânsul o sută patruzeci și patru de mii având scris pe fruntea lor numele său și numele Tatălui său. Și auzii glas din cer, ca vuet de ape multe, și ca vuet de tunet mare, și glasul pe care-l auzii ca al chitariștilor cântători cu chitarele lor. Și cântau cântare nouă înaintea tronului și înaintea celor patru ființe și a bătrânilor și nimenea nu putea să învețe fără numai cei o sutăpatruzeci și patru mii, cei răscumparați de pe pământ.” (Apocalips 14 : 1—3) Această cântare nouă trebuie s'o vestească rămășița încă în timpul petrecerii lor de pe pământ, alții nu pot nici s'o înțeleagă, și nici s'o cânte.

³⁰ Domnul încă și prin următoarele cuvinte stabilește identitatea clasei rămășiței: „Aceștia sunt aceia, cari nu s'au pângărit cu femei”; aceasta înseamnă, că ei nu nesfințesc numele lui prin aceea, că s'ar asocia cu niște instituții rele ilustrate prin niște femei stricate. Cei credincioși cu mare bucurie urmează conducerea credincioasă a Domnului Isus; dar pe oameni nu-i urmează. Fiind ei membrele unui corp, se uită față'n față și lucrează în armonie împreună. Unii ca aceștia, cari au intrat în bucuria Domnului, nu au timp, ca să înceapă la discuții cu aceia, cari au devenit dușmani. Clasa templului caută cu sârguință să țină poruncile lui Dumnezeu și să execute mărturia pe care Isus Christos le-a încredințat-o.

Cântarea a început

³¹ Cântarea nouă a început să răsună, și melodia ei armonioasă din an în an se tot lățește pe pământ. Dupăcum ne arată îndrumările date de Domnul Isus urmașilor săi, această cântare va fi cântată cași o mărturie pentru Iehova și regele său, ce se va pune peste întreaga lume. — Matei 24 : 14.

³² Iehova spune celor credincioși: „Cântați lui Iehova cântare nouă, lauda lui voi cei dela marginile pământului, voi ce vă coboriți pe mare și cele dintr'ansa, fără îndepărtate și locuitorii lor.” — Isaia 42 : 10.

³³ Textul anual pentru aceia l'am ales din cuvintele de mai sus ale lui Iehova, pentru că acesta este în deplină armonie cu lucrarea pe care o face azi pe pământ biserica lui Dumnezeu. Rămășița mică plină de încredere înaintea între omenirea aruncată de ici colea de valurile mării, înaintea războiului mare a Dumnezeului atotputernic. Punctele stabile ce se văd în mare reprezintă pe aceia, cari într'o măsură oareșcare au încredere în Domnul, dar totuși nu fac parte din rămășița lui Dumnezeu. Ei au puțină speranță, însă cea mai mare parte a omenirii este nedumerită (fără speranță). Aceștia, anume cari alcătuiesc clasa turmei mari în proba finală se vor alătura Domnului; Domnul îi va trece peste strămtorarea cea

mare și vor primi aprobarea lui Dumnezeu. (Apocalips 7 : 14) Acuma rămășița vede, că Dumnezeu a așezat în Sion pe tronul său pe iubitul său, și cu glas tunător chiamă pe domnitorii tuturor națiunilor să i se supună. Unșii recunosc, că a sosit timpul stabilit de Dumnezeu, ca să se întemeieze pe pământ dreptatea și adevărul, și că nimic nu mai poate împiedeca îndeplinirea acestui lucru. Membrele clasei servului sunt însuflețite în inimile lor, și nu este nimenea dintre dânșii, care ar putea să facă să amuțească acest cântec de bucurie înăuntrul lor. Cântarea nouă trebuie să răsună, deoarece a sosit timpul stabilit de Dumnezeu pentru aceasta. Și trebuie să răsună și pentru aceea, deoarece trebuie cântată înainte de nimicirea dușmanilor lui Dumnezeu.

³⁴ „Să dea slavă Domnului și să vestească laudele lui în ostroave. Domnul înaintea ca un viteaz, își stârnește râvna ca un om de război, înalță glasul, strigă, își arată puterea înaintea vrăjmașilor săi. Am tăcut multă vreme, zice Domnul, am tăcut și m'am ținut. Dar acum voi striga ca o femeie în durerile nașterii, voi găfâi și voi răsufla.” — Isaia 42 : 12—14.

³⁵ Numele lui Iehova l'au defăimat în cursul multor veacuri. Satan neintrerupt și adeseori a aruncat defăimări asupra lui. Aceste defaimări au ajuns pe Isus Christos și în urmă pe membrele corpului său; însă timpul pentru clarificarea lucrurilor a sosit. Dumnezeu vrea să nimicească pe dușman și dorește să întemeieze pe pământ dreptatea și adevărul. Domnul a arătat și aceia, că „servul său ales” servește numai executarea voinței lui Iehova.

³⁶ Fiecare membru al clasei servului trebuie să fie în armonie deplină cu capul, Isus Christos, și numai o țintă trebuie să aibă înaintea ochilor, pe care s'o urmeze. Despre aceasta citim: „Cine este orb dacă nu servul meu.” (Isaia 42 : 19. „Servul” este orb față de orice înafară de îndeplinirea voinței lui Dumnezeu. Deci membrele rămășiței recunosc, că cel mai mare privilegiu al lor constă în aceea, ca să cânte cântarea nouă pentru preamărirea lui Iehova; și aceasta o fac prin mărturia pentru Dumnezeu și împărăția sa.

³⁷ Anii trecuți au adus multe ocazii de serviciu; bucuria a fost mare în serviciu. Pe terenul puneri mărturiei anul 1930 ar trebuie să fie anul celei mai mari mărturii și să aducă cea mai mare bucurie pentru aceia, cari i-au parte la lucru. Deoarece rămășița a înțeles mai bine scopurile lui Dumnezeu, cu mai mare bucurie se va și supune poruncilor lui Dumnezeu. Unșii Domnului sunt încredințați cu executarea serviciului său. În timp ce ei fac aceasta, vor fi țintele săgeților dușmanului. Aceste atacuri însă nu-i descurajează, ei nici nu sunt îngrijorați, deoarec sunt asigurați, că a sosit timpul, lui Dumnezeu, când unșii vor sta biruitori pe muntele Sion, și cel rău nu poate să le strice deloc.

„Cântarea ce răsună de pe buzele „servului” spre lauda lui Iehova, nu va amuți. Impărăția nu peste mult va fi întemeiată, și dreptatea și adevărul își va primi pe pământ locul ce i se cuvine. Atunci alții vor începe să laude pe Iehova, și vor cânta atât timp, până când numele măreț al lui Iehova îl va lăuda și cinstea tot sufletul.

Intrebări pentru studiul berean

- 1, 2. Ce atitudine are Iehova față de lume și față de poporul său? Ce folos au unșii din relația lor cu Iehova și Isus Christos și din ce constă răspunderea lor?
3. Citează textul pe 1930! Ce scop are textul anual?
4. Cine este servul amintit în Isaia 42 : 1? Cum îl sprijinește pe el Iehova? Pentru ce stă scris despre dânsul: „Intru care binevoiește sufletul meu”?
5. Pentru ce duruesc pe străzi? Cum și în ce scop fac aceasta? Față de aceasta arată purtarea servului Celui prea înalt! Ce înseamnă versul 2 din acest text?
- 6—9. Citează alte traduceri ale versului 3 și le explică! Explică în ce împrejurări a citat Isus profeția aceasta și arată asupra cui trebuie aplicat numele „serv”!
10. Descrie sistemul și urmările activității reprezentanților lui Satan ce au defășurat între oameni! Ce trebuie să așteptăm acum pe această cale?
- 11—13. La cine se referă cuvântul „pe tine” din versul 6? Ce este exprimat în versurile 6—10? Explică în privința aceasta însemnătatea anului 1918! Explică cum i-au parte cei unși la slujba încredințată lui Isus Christos!
14. Cum se împlinește asupra celor unși promisiunea: „Și voi purta în mâna ta”?
15. Explică însemnătatea expresiunii: „Eu te-am chemat în adevăr.” În ce scop?
- 16—17. Cum și în ce scop este făcut „servul” de „legământul popoarelor” ce clasă trebuie să servească „servul” acum în mod deosebit? În ce scop se va pune mărturia?
- 18—20. Ce înseamnă expresiunea: „Eu sunt Iehova, acesta, este numele meu”? Ce înseamnă cinstea amintită în acest text și cui i-o dă aceia?

21. Ce înseamnă expresiunea: „Nici lauda mea chipurilor clopote?”
22. Ce a fost descoperit acum în privința timpului cunoașterii scopurilor lui Iehova? Ce bun rezultat din studierea profesiilor înainte de timpul împlinirii lor? Ce examinare cere spiritul adevărului în ce privește părerile de demult? Arată purtarea potrivită față de descoperirea treptată a scopurilor lui Iehova!
- 23—25. Explică versul 9! Arată cum acopăr faptele profeția!
26. Pentru ce sună următoarea poruncă și invitație. Cântați lui Iehova cântare nouă! Fă asemănare între situația solilor lui Dumnezeu dela nașterea lui Isus, cu aceia a clasei „servului” dela sfârșitul veacului, anume în privința cântării și înțelegerea ei!
27. Cum și când s’au împlinit cuvintele lui Isus! „Intră în bucuria Domnului tău.” Ce două minuni mari s’au descoperit după deschiderea templului? Cine sunt aceia înaintea cărora s’a arătat aceasta și ce înaintare a adus pe seama lor? Adu-ți minte de multele adevăruri importante, cari au fost comunicate poporului uns dela deschiderea templului ceresc a lui Dumnezeu, și înșiră-le!
28. Cari sunt cele două minuni ce s’au descoperit dela deschiderea Templului? Cari sunt aceia, cărora le-au fost descoperite, și ce folos le-au adus acestea? Aminteșteți de acele multe adevăruri cari le-au fost făcute cunoscute unșilor credincioși, de când s’a deschis templul lui Dumnezeu în cer, și înșiră-le.
- 29—30. Citează astfel de texte, din cari se poate stabili identitatea clasei templului! Explică Apocalips 14 : 4 spre o cunoaștere pe mai departe a clasei templului!
- 31—33. Când s’a împlinit versul 10? Descrie modul împlinirii!
- 34—36. La care timp și cum se pot aplica versurile 12-14? Ce legătură are cu aceste versuri, versul 19?
37. Deoarece împărăția după ce a început trebuie să crească până când umple întreg pământul, ce pot să spereze cei credincioși în anul 1930?
38. Ce va fi măreția și autoritatea numelui lui Iehova după întemeierea definitivă și stăpânirea împărăției?

W. T. 1. Ianuarie 1930.

Fiul omului

„Ce este omul de-ți amintești de dânsul, și fiul omului de lă seamă la el” — Psalm 8 : 5.

IEHOVA este Domnul nostru. Sub cuvântul „nostru” înțelegem pe aceia, cari sunt în relație de legământ cu Cel prea înalt, sunt fii unși ai împărăției sale și stau în serviciul său. Acești fii, dacă numai așa privesc la Iehova ca la un Dumnezeu, care i-a ales de poporul său, ca în mod deosebit să se bucure de favoarea sa, aceasta înseamnă egoism și nu este de ajuns atâtă. Copii unși ai lui Dumnezeu, trebuie să-l privească pe Iehova de Domnul și Maestrul lor. Aceasta înseamnă din parte copiilor lui Dumnezeu, că primesc voința lui Dumnezeu și cu bucurie caută să o îplinească. Din partea copiilor aceasta înseamnă apropierea călduroasă către Părinte. Când psalmistul a zis următoarele: „Așa zic Domnului meu: Tu ești Domnul meu, afară de tine nu am ceva mai bun” — a zis niște cuvinte, cari se pot aplica îndeosebi Domnului Isus. Cine vorbește așa, pentru acela Iehova este totuși, El este toată comoara lui. Totdeauna dorește să fie în armonie cu voința singu-

rului Dumnezeu adevărat. Numai urmașii adevărați ai lui Isus pot să prețuiască relația aceasta binecuvântată, călduroasă.

Prin urmare cu drept cuvânt se poate întreba: Ce veste deosebită aduce psalmul 8 pentru unșii Domnului? Această întrebare este potrivită: pentru că „toate cari au fost scrise mai înainte spre învățătura noastră au fost scrise, ca prin stăruința și mângăerea scripturilor să avem nădejdea noastră.” (Romani 15 : 4; I Corinteni 10 : 11) În lumina acestor texte și a dovezii scripturale, că Domnul acum este în templul său, și de atunci încocoace clasa templului se va împărtași de mai multă lumină, se poate spera, că acest psalm conține o veste foarte folositoare pentru rămășița lui Dumnezeu.

David — care este simbolul Christosului — este privit ca autorul psalmului 8. Înainte de ungerea sa, David nu a scris psalmi sau cântece. El numai după ungerea sa a devenit „scriitorul de

cântece iubit al lui Izrael". (I. Samuel 16 : 12, 13; II. Samuel 23 : 1, 2) Aceasta poate să arate aceia, că psalmul îl vor înțelege fii unși ai lui Dumnezeu, și după ce Domnul a venit la templul său și după ce revărsarea spiritului sfânt profetizat s'a întâmplat, îl vor înțelege mai clar și mai bine.

* Până acuma psalmul 8 a fost privit ca o descriere frumoasă, poetică a măreției lui Dumnezeu, pe care o vede omul cu ochii săi în creațiune, și cum se manifestă în crearea lui Adam și în stăpânirea ce i-a fost dată și în măreția de mai târziu a omenirii, pe care o va ajunge cu ocazia restatornicirii. Să nu uităm, că Biblia nu este o colecție a literaturii izraelite. Și nici nu este fructul lucrării învățaților. Sfânta Scriptură s'a născut prin spiritul lui Dumnezeu și este o veste pe seama poporului lui Dumnezeu. Acela, care nu vede altă în acest psalm, decât o mărgăritară a poeziei evreiești, acela se uită numai la ceia ce se vede din afară. Isus s'a referit la acest psalm și Pavel într'o scrisoare a sa, citează cea mai mare parte a lui. Acest psalm deci trebuie să însemne ceva mai mult decât preamărirea poetică a gloriei lui Dumnezeu și a lucrurilor sale create descoperite înaintea ochilor omului.

* Autorul acestui psalm a fost unșul lui Dumnezeu, prin urmare trebuie să închipue pe acei unși ai lui Dumnezeu, cari vor trăi pe pământ în timpul, când Dumnezeu va înălța Sionul, lor le vorbește. Așa spune: „Iehova Domnul nostru! Cât de măreț este numele tău pe tot pământul; tu cel ce ai pus măreția ta mai pe sus de ceruri.” (vers 2) Aceasta nu poate să însemne aceia, că numele lui Iehova este preamărit pe pământ înaintea tuturor oamenilor. Aceasta n'a fost adevărat până acum. Dar dacă luăm în seamă, că vorbitorul a fost unșul lui Dumnezeu, atunci aceste cuvinte se pot privi de strigăte de bucurie ale unșilor pentru împrejurarea, că Dumnezeu își arată numele poporului său, care trăiește împrăștiat pe pământ. Aceasta se unește și cu următoarea declarație a profetului Isaia: „Și în ziua aceia veți zice: Mulțumiți lui Iehova, chemați numele lui, faceți cunoscute faptele lui între popoare, lăudați-l căci este înălțat numele lui.” — Isaia 12 : 4.

* Iehova în Egipt a început să-și arate numele, însă numai în măsură restrânsă. Pe când Isus a petrecut pe pământ, în Palestina a făcut cunoscut numele Părintelui său câtorva oameni. Când Christos a venit la templul său și a strâns pe unșii săi în Sion, clasa templului atunci s'a împărțit de vestea Domnului; Domnul a fost preamărit în Sion, și „servul” vestește preamărirea numelui său. (Psalm 29 : 9) Cei din Sion știu, că măreția lui Iehova este așezată în ceruri. Situația adevărată a scopurilor sale a fost ascunsă încă și de poporul său; dar după ce întemeiază Sionul, se va arăta din el în strălucirea sa.

* „Căci Iehova a rezidit Sionul, în mărirea sa arătată-s'a!” (Psalm 102 : 17) „Din Sion, desăvârșirea frumuseții, Dumnezeu strălucește.” (Psalm

50 : 2) Cei din Sion văd faptele lui Iehova chiamă numele său într'ajutor, și vestesc numele său între popoare. (Isaia 12 : 3—6) Ei văd și peste organizația lui Satan, pe care a organizat-o împotriva lui Iehova și a unșilor săi. Ei văd, că Dumnezeu a așezat pe tron pe regele său uns, și totul va supune stăpânirii sale, atât în cer, cât și pe pământ. Deci Iehova și-a așezat scaunul de domnie peste ceruri și toate lucrurile trebuie aduse în armonie cu voința sa.

* Vorbitorul recunoaște apoi greșelile sale și ale acelor, pe cari Domnul îi folosește ca pe uneltele sale; însă deoarece cei unși sunt unelte folosite de mâna Dumnezeului atotputernic, sunt tari în El și în tăria puterii sale. Așa vorbește mai departe: „Din gura pruncilor și al sugătorilor ți-ai întemeiat puterea, pentru neamicii tăi, ca să amuțești pe neamic și răzbnător.” (vers 3) Niciodată ca acuma, n'au prețuit unșii faptul, că sunt slabi, neputincioși singuri, dar dacă se încred în Domnul, în mare măsură se pot folosi de El, pentru că se află sub scutul Celui prea înalt, în umbra aripelor sale și sub adăpostul mânilor sale, și cuvântul său este pus pe buzele lor.

* Aceasta nu înseamnă că „sugacii și pruncii și mulți-alții preamăresc pe Iehova. Dimpotrivă aceasta înseamnă, că Iehova folosește ca unelte pentru preamărirea sa niște oameni slabi asemenea sugacilor. Isus în alai glorioși a intrat în Ierusalim, a mers în templu și l'a curățit, pe care fapt preoții, și fariseii timpului de atunci l'au privit cu murmur și neplăcere. Însă pruncii au cântat mai departe: „Hosanna fiului lui David.” Această cântare n'a plăcut preoțimei, și au voit să amuțească pe cântăreți. În răspunsul ce l'a dat Isus acestor fățarnici, a citat partea din versul 3 al psalmului 8: „Din gura pruncilor și sugătorilor ți-ai întemeiat puterea (mărirea).” Evenimentul de atunci a împlinit în mic acest psalm profetic. In- să putem spera și o împlinire mai mare, pentru că după cum am văzut, unele profetii se împlinesc îndoit.

* Iehova Dumnezeu în 1914 a așezat pe Isus pe tronul său, în urmă nu peste mult a venit la templul său și a început să-l curățească; pe cei ce i-a curățit i-a adus sub mantia fericirii și i-a strâns în templu, aceștia au început să cânte un cântec plin de bucurie, și aceia, cari de atunci au rămas în templu, cântă cu bucuria, pe care Domnul a prezis-o. Isaia 61 : 10; Maleahi 3 : 3; Evrei 13 : 15) Așa după cum fariseii s'au declarat de servii lui Dumnezeu, și Isus i-a muștrat pentru această, asemenea și azi sunt unii, cari susțin, că au încheiat legământ cu Dumnezeu, cari însă ascultă cu neplăcere cântarea rămășiței, cu care preamăresc pe Iehova și pe regele său, cântarea îi supără și ar voi s'o amuțească. Voluntarii din adunări, precum și pionierii din întreagă țara dau în știre, că cele mai multe atacuri trebuie să le sufere din partea acelor, care se susțin, că sunt în adevăr, dar cari caută să împiedece răspândirea vestei tipărite a adevă-

rului, făcută de clasa rămășiței. Acela înaltă acum numele lui Iehova, cari stăruiesc lângă Domnul, cred și se încred în El, aceștia sunt pruncii și sugătorii, despre care vorbește profeta.

¹¹ Când Isus a citat o parte a acestui psalm ca răspuns ce a dat fariseilor, dupăcum reesă din însemnare, a lăsat afară partea următoare: „Pentru neamicii tăi, ca să amuțești pe neamic și răzbunător.” Cuvintele acestea le-a lăsat desigur pentru aceia, deoarece în timpul acela nu a fost sosit încă timpul lui Dumnezeu pentru nimicirea dușmanului, Satan, și al acelora, cari se silesc la răzbunări. Acuma Satan este aruncat jos din cer, și prăbușirea lui completă este foarte aproape. Dușmanul și răzbunătorul nu peste mult va fi amuțit. Cuvântul „răzbunător” de aici nu este același cu cuvântul care este tradus „răzbunător de sânge”. — IV Moise 35 : 12; V Moise 19 : 6.

¹² Dușmanul Satan, și cei ce odioasă au fost luminați, dar acum au devenit membrele clasei „servului rău” și vând și pe fiii mamei lor proprie (pe frații lor de legământ) și se șilesc la răzbunare, la aceasta ei sunt îndemnați de pornirea lor stricată. (Psalm 50 : 16—20; Matei 24 : 49—51) Această dovedește, că „în ziua aceea” în care Dumnezeu își va întemeia împărăția, adevărul și mărirea sa numai „pruncii și sugătorii” îl vor vesti. Copilul bine crescut totdeauna ascultă de părinții lui. Copii credincioși ai lui Dumnezeu cu bucurie se umiliesc sub mâna puternică a lui, urmează poruncile sale, deci potrivit sunt asemănați copiilor. Prin urmare dovada este convingătoare, că „pruncii și sugătorii” amintiți în acest psalm, sunt credincioșii lui Dumnezeu, cari trăesc acum pe pământ, membrele lui Christos, rămășița.

Preamărirea numelui lui Iehova

¹³ Acuma unșii lui Dumnezeu vorbesc și așa spun „Când privesc cerurile tale, lucrul degetelor tale, luna și stelele pe cari tu le-ai așezat: Imi zic ce este omul, de-ți amintești de dânsul, și fiul omului de iei seamă la el?” (vers 4, 5) „Măreția lui Iehova în ceruri” despre ce este vorba în versul 2. se referă deopotrivă la stăpânirea spirituală cât și la cea pământească a Celui vecinic. Însă „cerul” amintit în versul 4, se referă fără îndoială la cerul fizic, din care și omul vede o parte. Vorbitorul pune înaintea omului minunile lui Dumnezeu și situația pământească a omului. Arată pe acele lucruri minunate pe cari omul le poate vedea ziua, și cari se părădă în față ochilor săi noaptea. Ve de soarele, care întunecă prin strălucirea lui celelalte corpuri cerești, și prin puterea și strălucirea sa deține atenția creaturei pământene. Soarele este singurul corp ceresc, pe care omul poate să-l vadă ziua; când însă strălucirea lui apune la apus, și întunecimea nopții se lățește peste pământ, nenumărate milioane de stele apar pe cer și cântă mărirea Creatorului atotputernic. Aceste și complexe de ceață fără sfârșit și planetele cari sunt

mai aproape îmbrucură inima și mintea celui ce iubește pe Dumnezeu. Claritatea aerului în Palestina și în țările învecinate și în deșerturi, fac pe om să vadă mai clar creațiunea. Adeca minunile lui Dumnezeu, și omul temător de Dumnezeu fără voie strigă: „Cerurile proclămă mărirea lui Dumnezeu.” După cuvintele psalmistului, aceste corpuri cerești minunate sunt „lucrarea degetelor tale”. Privind lumea aceasta mare fără sfârșit și universul mare și aceste lucruri, cumpănind măreția Creatorului acestor lucruri, vorbitorul spune: „Cine este omul de-ți amintești de dânsul, și fiul omului de iei seamă la el”?

¹⁴ Cei unși numai acum au început să prețuiască într-o măsură oareșcare mărirea Celui vecinic. Poporul lui Dumnezeu cu inimă sinceră a folosit timp de mai mulți ani expresiunea „planul lui Dumnezeu”; sub aceasta acea am înțeles, că Dumnezeu are un plan bine lucrat, și lucrează conform acelu plan. Acum însă unșii încep să recunoască, că Dumnezeu nu are lipsă de plan sau pregătirea unui plan. Un plan este o planuire inventată mai dinainte și descrisă, pe care apoi trebuie s'o urmăim în toate amănunțele ei, dacă dorim să ne reușească lucrul plănuț. Omul, natural că cu îngrijire își face planurile, și se silește să le ducă la îndeplinire, însă Creatorul atotputernic nu face așa.

¹⁵ Creatorul atotputernic trebuie să voiască numai înființarea unui lucru, și nu poate să fie nici o discuție sau neîndoială în privința împlinirii aceluia. Când Dumnezeu a creat cerul și pământul nu a trebuit să pregătească plan pentru acela. Când a adus în existență oceanele, mari nu a fost de lipsă din partea lui să pregătească un plan. Când a creat soarele luna și stelele și multele lucruri minunate, cari apar pe cer, nici la aceasta nu a avut lipsă de plan. Însemnarea despre creațiune, spune: „Și zise Dumnezeu: să fie! și s'a făcut.” Și să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul. Și se făcu.” (I Moise 1 : 15) Înțelepciunea nesfârșită a lui Iehova și puterea lui nemărginită nu cere să se pregătească un plan. Din partea lui creerea omului era voința sa hotărâtă, și prin aceasta lucrul a fost terminat. Dacă am susține, că Dumnezeu despre lucrurile sale a pregătit planuri, prin aceasta am exprima că puterea și înțelepciunea sa sunt mărginite; dar dupăcum știm această presupunere este nelaloc. Atotputernicia lui Dumnezeu este nemărginită și înțelepciunea sa este desăvârșită.

¹⁶ Într'un timp s'a fost zis în revistă, că planul cu referire la om, Dumnezeu a trebuit să-l facă punând la cumpănă în toate privințele purtarea eventuală a omului, anume, că în cazul, dacă omul ar fi rămas credincios față de Dumnezeu, atunci Dumnezeu să poată proceda după o anumită regulă, iar dacă păcătuiește, atunci după o altă regulă. Această explicare însă nicidecum nu se poate aplica asupra Celui atotputernic. Dumnezeu în toate

Împrejurările știe ce să facă. El dacă voește, cu totul poate să țină la depărtare dela cercul cugețării sale un oareșcare lucru; dar cu toate acestea în orice împrejurări poate să-și păstreze echilibrul, și să rămână Domn peste situație. Scriptura spune: „Domnul care face aceste lucruri, și căruia îi sunt cunoscute din vecinicie.” (Fapte 15 : 18) Aceasta însă nu înseamnă, că Dumnezeu are un plan pregătit, sau că ar fi pregătit vre-odată un plan pentru folosința sa. Executarea anumitor lucruri le hotărăște Atotputernicul și El le cunoaște pe acestea în înțelepciunea sa nemărginită, și știe și aceia, când se vor începe și sfârși acelea. El nu este avizat la nimic și la nimeni, este complet în sine.

¹⁷ Apostolul scrie următoarele despre scopurile lui Dumnezeu: „... a celui care lucrează toate potrivit sfatului voinței sale.” (Efeseni 1 : 9—11) „Voința sa” înseamnă hotărârea sa pentru facerea unui lucru. Când Dumnezeu se hotărăște pentru ceva, acest lucru îl putem privi, cașicum s'ar fi și făcut; și într'adevăr aceia se și împlinesc la timpul și în modul său. Așa vorbește: „Eu sunt Dumnezeu și altul nu este... sfatul meu va sta și voi împlini toată voința mea.” (Isaia 46 : 9—11; 55 : 11) Cuvintele „plan” sau „intenție” exprimă sau cuprind în sine eventuala nereușită a lucrului plănuit. Însă hotărârea înseamnă hotărârea spre activitate, iar hotărârea lui Dumnezeu este una cu fapta împlinită. Dumnezeu niciodată nu greșește, prin urmare creatura poate avea deplină încredere în el. Numai un singur Dumnezeu atotputernic este, și lui îi se cuvine toată mărirea și cinstea. Când creatura recunoaște și poate înțelege, că Dumnezeu nu are lipsă de plan, încă și mai tare îl onorează pe cel prea înalt.

¹⁸ În anii din urmă Dumnezeu s'a arătat în mai mare măsură poporului său și numele său a fost înălțat în Sion. Înaintea clasei templului s'a arătat sub numele Dumnezeu, ceea ce înseamnă, că El este Creatorul cerului și al pământului. El s'a arătat și sub numele Atotputernic, ceea ce înseamnă, că puterea lui este nemărginită; s'a arătat și ca Cel prea înalt, aceasta înseamnă, că este mai presus de oricine, voința sa este legea sa, și când voește un lucru oareșcare, atunci acela trebuie să se facă.

¹⁹ Învățătorii Bibliei foarte puțin chiar de tot puțin au știut despre Iehova, și fără să știe, au pus la o parte numele lui. Acum însă a sosit timpul Domnului, când își pune înainte numele și îl descoperă unșilor săi. Ei văd, că pentru Dumnezeu nu este de lipsă să-și facă un plan și să lucreze după acela, pentru că El este Atotputernic și înțelepciunea sa este nemărginită. Dacă spunem, că Iehova trebuie să-și facă un plan, și numai așa poate să facă ceva, prin aceasta îl înjosim, și îl punem în rândul creaturilor, pentru că numai creaturile plănuiesc. Cu cât mai bine vedem mărirea lui, cu atât mai clar vedem, că creaturile sale trebuie să-l cunoască, ca să-i poată servi și să trăia-

șcă. Acela care spune psalmul acesta nu poate fi un om de rând condus de porniri omenești. Cel dintâi care a spus acest psalm a fost David, cugețările căruia, ca fiind profetul lui Dumnezeu au fost inspirate de spiritul Domnului. El a închipuit pe credincioșii Domnului și pe aceia, cari recunosc pe Iehova Dumnezeu, care stă deasupra tuturor îngrăditurilor. Pe acest psalm și înțelesul lui nici Adam, și nici vre-un urmaș al lui nu l'ar fi putut spune fără inspirația lui Dumnezeu. Adam nu l'a iubit pe Dumnezeu și nici nu i s'a închinat. Deoarece Scriptura a fost scrisă pentru mângâierea și încurajarea acelor, cari sunt în legământ cu Dumnezeu, prin urmare acest psalm trebuie să-l spună aceia, cari au spiritul lui Dumnezeu.

Omul

²⁰ Acei oameni, cari nu cunosc pe Dumnezeu ei pe sine și pe alți oameni se cred mari, și laudă pe oameni și lucrurile mânilor lor. Numai copilul lui Dumnezeu poate vedea potrivit neînsemnătatea omului în comparație cu atotputernicul Creator. Scriptura și faptele arată, că unșii lui Dumnezeu vorbesc acum astfel: „Ce este omul de-ți amintești de dânsul, și fiul omului de iei seamă la el? Cu puțin mai mic decât îngerii l'ai făcut cu onoare și cu mărirea l'ai încoronat; l'ai făcut domn peste lucrul mânilor tale, toate le-ai pus sub stăpânirea lui: toate oile și toți boii, ba și fiarele câmpului; păsările cerului și peștii mării și tot ce străbate cărările mării.” — vers 5—9.

²¹ Aceste cuvinte în înțeles general sunt aplicate la restatornicirea lui Adam și a urmașilor săi, al omenirii. Dumnezeu nu a supus toate stăpânirii lui Adam. Dumnezeu a supus toate lui Christos. Astfel sub cuvântul profetic „om” trebuie să înțelegem pe Christos. Pavel citează cuvintele psalmistului și le aplică asupra lui Christos. (Evrei 2 : 6—9) Aici Pavel nu a vorbit despre restatornicirea omului, ci a vorbit despre aceia, că Dumnezeu l'a făcut pe Isus „cu ceva mai prejos decât pe îngerii”, și ca pe cel mai mare între oameni l'a încoronat „cu mărirea și onoare”, ca el să fie Mântuitorul omenirii; Dumnezeu pe el l'a îmbrăcat cu stăpânirea asupra cerului și a pământului. Când Dumnezeu a creat pe Adam, l'a împărțit de astfel de ocazie, ca să se bucure de viața vecinică sub condițiunea supunerii. El nu l'a încoronat pe Adam cu mărirea și cinste. Și nimic nu arată, că Dumnezeu va încorona vre-odată pe om cu mărirea și cinste. Dumnezeu va restatornici pe oamenii ascultători, aceasta înseamnă viața vecinică pământeană. Dar Dumnezeu nu l'a pune pe om de stăpânitorul pământului. Această profecție a spus-o David și el n'a vorbit despre sine și nici despre Adam. Fiind el profet, a vorbit despre Christos, cași cu o altă ocazie. — Psalm 16 : 10; Fapte 2 : 27—30.

²² „Fiul omului” este titlul care se cuvine pe drept lui Isus Christos. Acest titlu și l'a aplicat sieși cu ocazia ungerei sale de rege. (Matei 13 :

41; 24 : 27—30; 25 : 31; Ioan 6 : 62; 3 : 13) Expresiunea „fiul omului” aplicat la o ființă oarecare apare mai întâi în psalmul 8. Această expresiune a folosit-o și Iov, dar numai în înțeles literal. „Omul Isus Christos” a devenit stăpânitorul tuturor acelor lucruri, pe cari le putea stăpâni Adam, dacă ar fi rămas în armonie cu Creatorul său; însă aceste lucruri se mărgineau numai la pământ. Isus Christos a devenit stăpânitorul tuturor lucrurilor din cer și de pe pământ. Despre dânsul este scris, că Dumnezeu l'a făcut moștenitorul tuturor lucrurilor, și toate le-a supus lui. (Evrei 1 : 29; Filipeni 2 : 10, 11) Isus s'a făcut stăpânitorul nu numai al acelor lucruri cari puteau fi a lui Adam, ci pe baza contractului făcut cu Iehova, a devenit stăpânitorul tuturor lucrurilor din cer și de pe pământ, înțelegând și animalele de jos și pe om. Este adevărat, că omul va fi mai presus de animalele de jos, și aceste vor fi supusele omului, dar aceasta numai atunci va ajunge, dacă va veni în armonie cu Christos, stăpânitorul adevărat al tuturor lucrurilor. Omul restatornicit nu va domni peste oameni. Se va bucura de viață și de bucuriile în legătură cu ea, dar nu arată nimic, că ar avea stăpânire asupra semenilor săi. Christos va domni asupra tuturor atât timp, până când împărăția va preda-o lui Iehova.

” În ce privește împărăția, Dumnezeu a făcut un legământ (contract) cu omul Isus Christos, care contract cuprinde în sine stăpânirea peste toate lucrurile. Isus Christos, din grația lui Dumnezeu chiamă pe învățăceii săi să i-a parte la acel legământ. Voința hotărâtă a lui Dumnezeu este aceea, ca pe toate membrele Christosului să le facă membre „omului”. Pavel adresându-se acelor, cari au fost primiți în legământul cu Christos, așa vorbește: „Care va da fiecăruia după lucrările sale. Celor, cari după stăruință de bună lucrare caută mărire și cinste și neperire, le va da viață vecinică.” (Romani 2 : 5—7) Cu privire la membrele corpului, mai adaugă: „Până toți vom fi ajuns la unirea credinței și a cunoștinței lămurite a fiului lui Dumnezeu, la bărbat desăvârșit, la măsura de vârstă a împlinirii lui Christos.” (Efeseni 4:13) Cei ce sunt în legământ cu Dumnezeu, și sunt sfinții lui unși, au promisiunea mare, că vor fi moștenitorii lui Dumnezeu și vor fi împreună moștenitori cu moștenitorul tuturor lucrurilor, cu Christos, dacă vor suferi împreună cu Isus Christos și rămân cu credințioșie lângă El până la capăt. — Romani 8 : 16, 17; Evrei 1 : 9.

” Dumnezeu poartă grijă de binele creaturilor sale. Psalmistul spune: „Cine este omul de-ți amintești de el?” Din Scripturi reesă, că Dumnezeu a purtat grije scumpului său fiu, l'a cinstit și mărit mai presus de oricine altul și l'a făcut Mântuitorul omenirii. După acela arată apostolul, că Dumnezeu voiește să strângă mai mulți fii sub prințul mării și al mântuirii, care este Isus Christos. Pe aceștia îi vizitează și îi scoate afară din lume pentru numele său. (Evrei 2 : 9—11;

Fapte 15 : 14—16) „Întâiul om (Adam) este din pământ, de lut, al doilea om (Christos) este din cer.” (I Corinteni 15 : 47) Dumnezeu, omului Christos i-a supus toate, și toate lucrurile trebuie supuse lui — precum este scris —: „Tot a supus sub picioarele lui — învederat este, că afară de celce i-a supus lui toate.” (I Corinteni 15 : 27) Este deci convingătoare dovada, că expresiunea psalmului 8 : „Ce este omul . . . și fiul omului”, nu se referă la Adam și urmașii săi, ci la Christos.

” Mărirea și onoarea amintită aici de profet, nu se referă la mărirea și cinstea, pe care o va primi omul desăvârșit la restatornicire, ci vorbește despre mărirea și onoarea lui Christos, pe care i-a dăruit-o lui Iehova, Dumnezeu pe Christos îl face de servul său ales și-revarsă asupra lui spiritul său și se bucură de el. Vorbind prin acel serv, spune profetul lui Dumnezeu: „Eu sunt Iehova, acesta este numele meu, și nu voi da altora mărirea mea.” (Isaia 42 : 1—8) Aceasta înseamnă fără îndoială aceia, că Iehova este singurul Dumnezeu, și nu este nimeni asemenea lui; că pe Christos l'a numit de ministrul său cel mare, și din milă și pe alții îi primește de membre ale corpului lui Christos; că pe Christos l'a îmbrăcat cu mărire și onoare, ba chiar cu natură dumnezeiască, de care nu va împărtăși pe nimeni altul. „Mărirea” amintită aici de psalmist, înseamnă mărirea celui om al lui Dumnezeu, care se avântă în luptă pentru onoarea numelui lui Iehova.

” Acum iarăș ne întoarcem la cuvintele înseminate în versurile 4 și 5 ale psalmului. Aceste cuvinte foarte potrivit se pot aplica la Isus Christos pe timpul acela, când a făcut legământ cu Iehova cu privire la toate lucrurile din cer și de pe pământ. Când Domnul a venit la templul său și a început să descopere clasei templului înțelegerea potrivită a profetiilor, și psalmul acesta, atunci a început clasa templului să-l înțeleagă mai bine. Începând dela aceasta s'a stabilit, că versurile 4 și 5 ale psalmului 8 se referă la rămasășiță, și acesta vorbește despre ea. Totdeauna trebuie să ținem înaintea ochilor, că psalmul 8 formează o parte din Scriptură — și acesta, precum și întreaga Scriptură — nu s'a scris pentru ilustrarea omului desăvârșit, ci spre încurajarea și mângăierea acelei adunări a lui Dumnezeu, care va trăi pe pământ în timpul din urmă. Citarea acestui psalm în Testamentul Nou sprijinește concluzia, că Isus la acest psalm s'a cugetat, când a zis următoarele: „Tu mi faci cunoscută calea vieții; plinitatea bucuriilor de dinaintea feței tale; căci la dreapta ta sunt desfătări fără capăt.” (Psalm 16 : 11) Cuvintele sale „Toată puterea mi s'a dat în cer și pe pământ,” — așa se vede, că își au baza din psalmul studiat aici. — Matei 28 : 18.

” „Pruncii și sugătorii” în alt loc sunt numiți „copii”. Acest nume măgulitor îl aplică Domnul acelor, cari cu bucurie execută poruncile sale. Ei sunt copiii lui Dumnezeu. El i-a născut și uns, anume pe aceia, cari cu bucurie se umilesc sub mâna

sa puternica. Ei își arta bucuria in indeplinirea voinței sale, și dacă ei stăruiesc în aceasta, la timpul său îi va răsplăti în împărăția sa cu un loc glorios. (I Petru 5 : 5, 6) Isus așa a vorbit cu o ocazie: „Împărăția cerurilor este a unora ca aceștia.“ (Matei 19 : 14) Din Scriptură reesă clar, că acei umiliți, cari cu bucurie se supun voinței și umblărei lui Dumnezeu întru executarea lucrului său, vor lua parte la împărăția lui Dumnezeu. Aceștia acumar vestesc pe pământ mărtia lui. În această tuiă, ei vestesc psalmul 8 conform chipului.

23 Cuvintele de introducere și de încheiere ale psalmului 8 sunt asemenea, și urmează după cuvintele despre mărirea lui Iehova pe pământ. Probabil, că numele lui Iehova caută să-l aducă în legătură cu pământul. Scriptura dovedește, că Satan dusmanul a pângărit cerul, dar acum el a fost scos afară din cer. De acum încolo pământul este câmpul de luptă și aici se va decide cine va stăpâni peste pământ.

24 În istoria omenirii niciodată până acuma n'a fost un timp atât de periculos, și nici nu s'au săvârșit atâtea crime ca acuma. Noi trăim acum în „zilele din urmă“ amintite de apostol, când nelegiuirea covârșeste, și când credincioșia nici nu se mai cunoaște între oameni. (II Timotei 3 : 1—5) Deoarece Satan s'a coborât pe pământ, și împinge pe oameni de pe piezisul mocirlei în gura crimelor și al fărâdelegilor. (Apocalips 12 : 12) Pe sistemele religioase numite în general „Federația bisericilor creștine“ El le ține sub controlul său și oamenii cari domnesc în ea sunt reprezentanții săi, cari „arată forma dinafară a evlaviei, dar tăgăduiesc puterea ei“ și inima lor este cu totul depărtată dela Dumnezeu. Mulți sunt în aceste confesiuni, cari nu găsesc acolo adăpost și strigă la Domnul după ajutor. Organizația puternică a lui Satan domnește pe nedrept și calcă în picioare orice drepturi omenești. Națiunile sunt nedumerite și popoarele în mizerie de nedescris. În acest ceas decisiv, Dumnezeu pune la cale pe mica sa oaste compusă din „prunci și sugători“, cari cântă o cântare nouă, și prin aceasta vestesc înaintea națiunilor de pe pământ, că Iehova este Dumnezeu și Christos este regele, și că a sosit împărăția; și că omenirea numai prin împărăția lui Dumnezeu se va bucura de ușurare.

25 Această mică oaste a „copiilor“ ascultători, recunoaște cinstea mare ce a primit dela Iehova, și aceia, că aceasta este mai mare decât orice altă cinste, pe care ar putea-o da vre-o instituție pământeană; dar totodată recunoaște și aceia, că în comparație cu Atotputernicul, ei sunt foarte neînsemnați. Prin urmare așa vorbesc: „Numai cu puțin l'ai creat pe om mai prejos de îngeri, l'ai încoronat cu mărire și onoare și ai vestit înainte, că vei supune totul fiului omului; pe noi ne stăpânește cu totul această onoare și milă, deoarece vedem, că numai din mila ta putem fi membrele „servului“, și avem drept să sperăm, că atât din lucrarea prezentă în curs, cât și din lucrul viitor pu-

tem lua parte.“ Cunoașterea Domnului și spiritul său, care odihnește asupra lor îi face pe dânșii capabili, ca să vadă starea lor așa cum este, și la aceea, ca să se umilească sub mâna puternică a lui Dumnezeu; ascultând de poruncile lui, cu bucurie din inimă continuă mărturia pentru numele său.

26 Pe pământ există și o grupă, care se susține a fi creștină, și odată a și făcut legământ pentru facerea voiei lui Dumnezeu, dar în probe nu a primit aprobarea lui Dumnezeu. Urechile lor aud cântarea de bucurie de pe buzele rămășiței și se ciudează (mânie) asupra ei. Vreau să se răzbune asupra acelor, cari odinioară au fost frați, și aceasta o fac prin aceia, că stau împotriva lucrului executat de rămășiță sub conducerea Domnului. Inșă acum Iehova spre mângăierea și încurajarea rămășiței dă în știre, că va face să amuțească acești răzbunători, și-i va face să tacă, ca măreția sa să strălucească peste întreg pământul. Dumnezeu zidește casa sa, și în acest timp periculos așa vorbește către rămășiță: „Eu am pus cuvântul meu în gura ta, cu umbra mâinii mele te-am acoperit, ca să-mi fii martori, când întemeiez pământul.“ Isaia 51 : 16; 43 : 10, 12.

27 Pe „clasa rămășiței“ în acest timp o încurajează înțelegerea corectă al acestui psalm și aplicarea lui asupra lor, și îi îndeamnă la serviciul mai credincios al Domnului. Ei văd înaintarea lucrului lui Iehova și mărturia mai mare făcută din mila sa, și împreună cântă: „Iehova Domnul nostru! Cât de măreț este numele tău peste tot pământul.“ Această cântare ce preamărește numele lui Iehova, se întâmplă în mijlocul atacului mare al dușmanului, ce constituie provocarea lui, și va conduce la strigăt de luptă, dar rămășița convinsă că Christos va birui, cu bucurie stă pe partea lui în Sion și cântă cântarea cea nouă. Dupăcum profetul lui Dumnezeu a prezis înainte, cu glas tare strigă în Sion, pentru că mare este Domnul între dânșii; rămășița cu bucurie și din plină inimă dorește să cânte Domnului cântarea nouă.

Intrebări pentru studiul beream

1. A cui Domn este Iehova? Cum arată adevăratul urmaș al lui Christos aprecierea sa în privința aceasta?
2. Pentru ce trebuie să găsească rămășița lui Dumnezeu în acest psalm o învățătură pentru timpul acesta? —
3. Pe cine a închipuit David? „Când a scris psalmii? Ce arată aceasta?”
4. Din ce cauză trebuie să deducem, că Scriptura are mai mare valoare decât să credem că este o carte literară?
5. Faptele și alte scripturi cum arată, cum trebuie aplicat versul 2 al psalmului 8?
- 6—7. Explică ce înseamnă 1) „Care ți-ai așezat măreția ta în ceruri“ 2) „Iehova a zidit Sionul și în măreție arătat-a“ 3) „Dumnezeu strălucește din Sion desăvârșirea frumuseții!“
8. Arată aplicarea potrivită a expresiei „Cu gura pruncilor și sugătorilor ți-ai întemeiat puterea!“
- 9—10. Descrie evenimentul, care arată împlinirea în mic al acestui text! Arată împlinirea mai mare!
- 11—12. La cine se referă: „Ca să amuțești pe neamic și răzbunător“? Explică pentru ce a lăsat Isus afară aceste cuvinte, când a explicat acest text?

- 13—15. Describe împrejurarea în care s'a scris versul 4 și 5! Pentru ce este azi prețuit în măsură deosebită?
- 16—17. Cum trebuie aplicat Fapte 15 : 18?
18. Ce însemnătate au acele numiri, prin cari Dumnezeu se arată poporului său?
19. Ce este urmarea regulată și naturală a cunoștinței treptate a măritiei lui Iehova?
- 20—21. Numai cine poate aprecia cum se cuvine versurile 1—5 ale psalmului 8? Arată mărginirea, care ar fi, dacă am aplica aceste asupra lui Adam? Ce explicație înlătură orice mărginire?
22. Ce lumină aruncă asupra acestui fapt Evrei 1 : 2 și Filipeni 2 : 11?

23. Citează astfel de texte din cari reeșă, că pentru ce este atrasă în aplicarea acestor texte și biserica?
24. Explică înțelesul cuvintelor „de lei seama la ei“!
- 25—26. Describe măreția și onoarea amintită aici!
27. Arată întrucât privește rămășița acest psalm de al său?
- 28—30. La care timp se referă apostolul, când vorbește despre „zilele din urmă“? Motivează crimele, nedumirea și timpurile primejdioase din prezent!
31. Prin ce unelte a așezat Domnul cuvintele sale pe buzele rămășiței? În ce scop? Cum și în ce chip a întins mâna sa asupra lor?
32. Ce vedenie dă și ce încurajare conține acest psalm pe seama rămășiței? W. T., 1. Aprilie 1930.

Dacă nu cu biserica adevărată, atunci cu care voiți să vă uniți?

O mamă îngrijată de binele copilului său a pus următoarea întrebare: „Băiatul meu este un tânăr bun și moral, însă nu s-a unit cu nici o biserică (confeșiune), nici cu cea catolică nici cu cea protestantă, și nu a fost botezat niciodată. Trebuie să fiu îngrijată de soarta lui?“ Un alt întrebător neliniștit a zis: „Trebuie ca să ne unim cu o biserică catolică sau protestantă, ca să putem fi creștini?“

Din prima întrebare observăm, că întrebătorul crede aceia învățatură a preoților, că în afară de unirea cu biserica adevărată nu este mântuire. Din întrebarea întrebătorului al doilea reese, că el se îndoește a crede aceia, că biserica catolică sau protestantă ar fi într'adevăr (în realitate) bisericile lui Christos, sau peste tot creștine. Trebuie oare să-i muștrăm pentru aceste îndoeli?

În decursul epocii creștine, deja de mai multe secole popoarele au fost învățate astfel, că în afară de biserica adevărată a lui Christos nu este mântuire, și aceia cari sunt în afară de biserică, vor ajunge în focul chinului vecinic întreținut (ațâțat) de draci. Aceste învățături înfricoșătoare au dus multe milioane de oameni până acolo că s-au unit cu una dintre nenumăratele biserici! Drept urmare a acestor învățături mulți copii mici au fost împoșcați (stropiți) cu apă (sub titlu de botez). Ce multe chinuri spirituale, frică, și mâhnire, au cauzat aceste învățături, în viața multor milioane de oameni!

Noi gândim, că Abel, Enoch, Noe, Avraam, Moise, și profeții credincioși până la Ioan Botezătorul, nu au fost creștini, și nici nu au aparținut bisericii adevărate, pentru că Testamentul Nou ne încunoștințează că Isus este capul bisericii adevărate și precursorul urmașilor săi. Nimeni nu a putut merge înaintea lui Isus Christos și tot odată să fie și ucenicul său, sau să zidească pe El ca pe piatra fundamentală a adevăratei biserici ordonată prin Iehova (Efeseni 1 : 22, 23; 2 : 20—22; Col. 1 : 18; I Petru 2 : 21). Acești oameni credincioși ai lui Dumnezeu, și toți păgânii și loți necreștini, după cum cred unii, afundă-oare în chinul vecinic?

Mai urmează, apoi, și întrebarea despre soarta miliardelor de păgâni. Ar fi rusine, dacă ar trebui să gândim, că așa de multe vieți scumpe numai din cauză de neștiință s-ar pierde. Ori precum, condiționează unii, ei pentru neștiința lor se vor împărtăși de îndurare și vor fi mântuiți? Cum poate fi cu puțină aceasta, când în Romani 10 : 13-17, nu se i-a în considerare neștiința, ci zice așa: „Fiindcă oricine, va chema numele Domnului, va fi mântuit. Dar cum vor chema pe acela în care n-au crezut?... Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sânt trimiși?... Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin cuvântul lui Christos“. Dacă neștiința ar avea putere de răscumpărare, și dacă credința în Christos și supunerea inteligentă față de Iehova ar fi de prisos, atunci de ce aranjează colecte de bani cu scopul de a trimite misionari între păgâni? De ce nu lasă pe păgâni în neștiință, dacă prin aceasta toți se pot mântui? Dacă mântuirea păgânilor ar atârna de aceia, ca misionarii să-i convertească și să-i facă membri unei confesiuni, atunci Dumnezeu ar avea bun motiv ca să fie îngrijat! Dacă păgânii ar trebui converțiți înainte de căderea împărăției lui Satan, de „ziua răzbunării Dumnezeului celui atotputernic“ și de înființarea împărăției lui Christos cu scopul de a governa peste toate popoarele pământului, de ce dar Iona, profetul lui Dumnezeu, a fost trimis, numai singur, și numai pentru 40 zile la păgâni, adecă la locuitorii din Ninive? (Matei 10 : 5, 6; 15 : 21—28). De ce n-a mers la păgâni mai numeroși, și cu mult mai întunecați? Și de ce Dumnezeu l-a trimis pe Petru numai după trei ani și jumătate după moartea și învierea lui Christos, afară ca să facă prima convertire între păgâni pentru Christos? — Fapte 10 : 14.

Din răspunsul ce l-am primit referitor la aceste întrebări vedem că, Dumnezeu nu are de scop aceia, ca pe toate popoarele sau pe păgâni să-i pună membri în biserica adevărată, ci precum ne spune inspiratul apostol Iacob: „Dumnezeu vooeste ca să-și aleagă pentru numele său numai un popor, dintre popoare (păgâni)“. Acest popor ales

pentru interesul numelui lui Dumnezeu prin Christos, stă cu toată puterea în serviciul lui Iehova și nu se încâtușează pe sine prin unire, cu vre-o confesiune sau sectă; deci biserica adevărată aceea o compun, cari aparțin acestui popor. Numărul membrilor adevăratei biserici a lui Dumnezeu este mărginit. Isus pe aceasta o numește „turma mică”, ceace exclude (respinge) acel gând că Dumnezeu ar voi să ieie în acea organizație pe toate popoarele numite păgâni, civilizate sau necivilizate. (Luca 12 : 32) Cum s-ar putea de exemplu armoniza pretențiunea acelei confesiuni de pe pământ, care numără 350.000.000 de membri, cu următoarele cuvinte ale lui Isus: Strămtă este poarte și îngustă este calea, care duce la viață și puțini sunt, cei ce o găesc?”

Țineți ca sigur că vă veți mântui prin aceia, dacă veți aparține unei confesiuni? Sau vedeți ca sigură mântuirea rudeniilor Dvs. prin aceea că ei se vor alătura unei biserici, care biserică așa pretinde despre dânsa, că este creștină, sau chiar și aceea că ea este singura biserică adevărată? Absolut sigur că nu! pentru că unde este confesiunea sau biserica, pe care să o amintească Biblia? Sau are aceia ceva însemnătate, dacă numele oarecuiva este înregistrat în cartea vreunei biserici, dacă el însuși nu face voia lui Dumnezeu după exemplul lui Isus, care v-a dat pildă, ca precum El a făcut, și voi să faceți la fel?”

Mai mulți, cari s-au botezat și au crescut într-o anumită religie, au crezut învățăturile spirituale ale aceleia, că ei prin aceasta aparțin bisericii adevărate, și că intrarea lor în cer este sigură dar, vor avea parte de o înșelăciune neplăcută; pentru că Isus a zis: „Nu orșicine-mi zice: Doamne, Doamne!” va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui meu care este în ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceia: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în numele tău? N-am scos noi draci în numele tău? Și n-am făcut noi multe minuni în numele tău?” Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la mine, voi toți cari lucrați fărădelegea (voi, cari susțineți, că lucrați lucrul Domnului, dar nu este adevărat)!” — Matei 7 : 21—23.

Ce se va întâmpla în cazul, dacă nu vă veți uni cu vre-o biserică? În cazul acesta vă puteți numai mântui, întrucât Biblia numește pe acei creștini cari se află în haosul babilonic de astăzi al confesiunilor „captivi” (lipsiți de libertate), adică robi ai religiei babilonului mistic. (Psalm 102 : 19—21; 79 : 11; Isaia 42 : 8, 9; 61 : 1) După cum descrie profetul, cheltuielile sistemelor religioase prescrie prin păzitori acestei închisori sunt așa de mari, și restricțiunea libertăți este în o așa de mare măsură, că strigătul „robilor suferinzi” se aude până la Dumnezeu, și acum trebuie să se împlinescă următorul text „Domnul izbăvește pe priși de războiu!” — Psalm 146 : 7.

Ce se va întâmpla în cazul că nu vă veți uni cu biserica adevărată a lui Dumnezeu? Veți ajunge

în cer? Nicidecum! Isus zice, că înainte de răsăgnirea, învierea și înălțarea lui la cer, nici un profet care a trăit, nici măcar Ioan Botezătorul, nu a mers în „împărăția cerurilor”. (Matei 11 : 11; Fapte 2 : 34) Dar la înviere vă veți împărtăși de nemurire și nestrucăciune, și veți învia oare în corp spiritual, ca pe Isus cel glorificat, să-l vedeți așa cum este? (I. Corinteni 15 : 44, 53, 54; I. Ioan 3 : 2) În nici un caz, nu! Sau veți fi osândit pentru totdeauna, și cu ocaziunea morți veți ajunge în chinul vecinic? Nici vorbă! Pentru că mulțumită fie lui Dumnezeu, după cum spune Eclesiastul 1 : 4, pământul rămâne vecinic în picioare, și acest adevăr îl întăresc și alte texte din Scriptură; după ce dar, și cel din urmă creștin credincios își va termina de alergat drumul și va fi înviat, și prin Isus va fi primit în locuința cerească, pământul va fi aranjat ca locuință și cămin vecinic omenirei. — Ioan 14 : 1—3.

Isus Christos n-a murit numai pentru creștini adevărați, ci pentru toți oamenii, și și pentru aceia, cari nu sunt membri, și nici nu vor fi membri bisericii adevărate. „El este jertfa de ispășire nu numai pentru păcatele noastre (a creștinilor), ci și pentru păcatele întregii lumi.” (I. Ioan 2 : 2). Creștini adevărați, pentru meritul jertfei de împăcare a lui Christos, se învrednicesc acum în timpul epocii creștine de iertarea păcatelor. Însă, de binecuvântarea jertfei de împăcare sub împărăția de o mie de ani a lui Isus Christos, întreaga omenire, atât cei vii cât și cei morți, civilizați și păgâni, toți se vor împărtăși și vor cunoaște în realitate însemnătatea acelei jertfe când Satan va fi legat, acela care acum pe toți îi înșeală, și îi amăgește, până și pe cei ce umblă în templu. — Apocalips 20 : 1—3.

Are mare însemnătate faptul, că pe Isus, Scriptura îl numește marele preot al lui Dumnezeu. Evrei 3 : 1, se întoarce cu următoarele cuvinte la creștini: „Deaceia, frați sfinti, cari aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la apostolul și marele preot al mărturisiri noastre, adică Isus Christos.” Dacă Isus este marele preot al mărturisiri noastre, cine sunt preoți inferiori (mai jos puși) Preoți inferiori „membrele corpului lui Christos”, „biserica adevărată”, după cum o spune aceasta I. Petru 2 : 5, 9. Apocalips 20 : 4 și 6 așa zice: „... și au trăit și au împărățit cu Christos o mie de ani. Fericiți și sfinti sunt ceice au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Christos, și vor împărăți cu El o mie de ani.”

Vă rog să fiți foarte atenți, aicea despre aceia este vorba că creștini credincioși, după ce se vor scula la prima înviere, vor fi preoții lui Dumnezeu și a lui Christos, în a cui interes se vor strădui ei ca preoți cu Christos în cer (nu pe pământ)? Ei în interesul aceluia se vor strădui, pentru a căror păcate și merit „melul lui Dumnezeu”, cari vor fi

incă în păcatele lor de acele trebuie să se curățească într'adevăr, nu numai în credință, ci și în realitate. La toată omenirea, la cei vii și la cei morți. Intocmai ca marele preot evreu în ziua împăcării, în chip asemănător va umbla Isus în Sfânta-sfințelor înaintea lui Iehova, și va întrebuinta meritul jertfei sale pentru ștergerea păcatului lumii, „pentru că El este melul lui Dumnezeu care șterge păcatele lumii“ (3. Moise 16: Evrei 9:24—28: Ioan 1:29.36). Atunci ca mare preot, în asemănare cu vechi preoți ai lui Israel, va învăța pe robor legile lui Dumnezeu, ba mai mult și pe cei morți îi va chema la viață, ca și ei să aibă parte de binecuvântarea munci preotului lor. Pe cei surși în chipul acesta îi va aduce îndărăt în adevăr, și la calea adevărată, și îi va conduce afară din starea lor păcătoasă, și imperfectă a inimii, a trupului și a minții, și, după cum aceasta o spune I. Timotei 2:3—6, scărati astfel din păcat îi va împăca cu Dumnezeu. În serviciul său de preot, Isus va fi ajutat de preoții lui mai mici, de ucenici săi credincioși, de biserica sa adevărată. În chipul acesta, și va întrebuinta, marele Iehova Dumnezeu, ca preoții cerești cu scopul de a binecuvânta pe oamenii supuși, fără ca pentru acest serviciu omenirea să fie însărcinată cu ceva dare de bani.

Scriptura, mai departe ne relatează, că: „Ei au înviat și au împărțit cu Christos o mie de ani“. Peste cine vor domni ca regi? Peste îngerii din cer? În nici un chip! Regele lor slăvit este Iehova Dumnezeu. Dinnoțivă, cine sunt aceia cari au lipsă de un guvern perfect, ca să fie eliberați din păcate, din boală, din cele rele, din sărăcie, și din moarte, ca să se împărțesească de un trata-

ment drept, și să aibă parte pe pământ de binecuvântările mântuirii din moarte? Isus ne-a învățat să cerem: „Vie împărăția ta!“. Aceasta înseamnă, că aceia împărăție să vină la popoarele pământului, în care El împreună cu biserica lui adevărată, să înlătureze încurcătura politică cea egoistă, imperfectă și necurată, și să aducă popoarelor guvernul mai sus desemnat. (Isaia 32:1; 9:6.7) El va instrui poporul în ce privește cunoștința voinței lui Dumnezeu, pe care voință El prin aceia o va ridica la valabilitate, că ne acele persoane cari în continuu vor sta împotriva voinței lui Dumnezeu, pe aceia cari nu sunt scrși în cartea vieții, îi va nimici prin moartea doua. În chipul acesta se va împlini: „Facă-se voia ta, precum în cer așa și pe pământ“.

Deci ce se va întâmpla dacă Dvs. nu vă veti uni cu biserica adevărată? În cazul acesta ceea se va întâmpla, că Dvs. veti fi surusul împărăției sau guvernului lui Christos, și acestuia trebuie să vă sunați cu credincioșie. Aceasta însă numai atunci se va întâmpla, când și ultimul membru al bisericii lui Christos va fi așezat ca preot inferior în biserica sa: Dvs. numai după aceea vă puteți împărțasi de iertarea răcatelor, ca astfel împăcat cu Dumnezeu să fii restaurat ca chip perfect de fiu al omului său. În cazul că s-ar întâmpla ca să muriți înainte de încetul acestor timpuri glorioase, atunci veti fi chemat afară din mormânt în timpul hotărit de Dumnezeu pentru acest lucru, împreună cu ceilalți morți necreștini că să câștigați viața și toate acele binecuvântări, pe cari Dumnezeu le ține preghetite pe seama omenirii, prin Christos. W. T., 15. Ianuarie 1930.

Scrisori interesante

Așteaptă împărăția lui Dumnezeu.
Iubiți prieteni!

Azi am primit la mână cele dintâi numere ale revistei, cari mi-au produs mare bucurie. Mulțumesc că m'ați luat și pe mine în rândul cititorilor Dv.

Articolele apărute în numărul din urmă a revistei au avut mare efect asupra mea. Eu fac parte din săracii pământului. Am trecut peste cea mai neagră mizerie. Bărbatul meu este invalid de război, în care război cei bogați și-au umplut sacii, dar bărbatul meu totuși n'a primit nici-o despăgubire. Avem cinci copii, pe cari dorim să-i creștem cinstit, dar și ei trebuie să sufere în urma sărăciei noastre.

Mai multe ierni am trăit fără nici o ocupație; iar lipsa de lucru este tot mai mare. În loc de aju-

tore pe invalizii de război, îi lasă la soarta lor să cerșească. Odată atât de nefericită și amărată m'am simțit, că am voit să mă fac comunistă, pentru că dacă omul vede că în urma câștigului mizerabil copii sunt expuși la pieire de foame, în timp ce alții își umplu sacii cu bogății imense, foarte ușor se dedă omul la astfel de păreri. Dar mulțumesc lui Dumnezeu că între timp am cunoscut adevărul. Cu toată că nu m'am consacrat încă, totuși mi sete după adevăr. Eu cu răbdare doresc să aștept întemelirea împărăției lui Christos.

Eu fac parte din aceia, cari vă doresc succes. Multe mi face numărul acelora, cari ca și mine se împacă cu situația, deoarece știu că se apropie timpul judecării, și fiecare va fi răsplătit.

Cu deosebită stimă:

M. Burton, Manitoba